

Този гласъ бѣше на капитанна Жуана Батиста Валсейро, който бѣ витѣйствовалъ съ толкови вѣсторгъ сутрината, въ заседаніето на пазаря, въ полза на народныйтъ събраніа.

«Господине! господине! извика Пикильо, измамени сте! азъ не съмъ вълхва!

— Че и ако си?

— Заклевамъ ви са че не съмъ; азъ не вършж такъвзи мръсенъ занаятъ!»

И въ сѣщото време Пикильо осѣти ржката сп стиснѣта като съ клещи отъ ржката на капетанина и извика отъ болестъ:

«Пустнете мя. . . . пустнете мя, ако сте жандармы или гражданскы копѣноосцы.

— Нито едното нито другото смы. . . . Но понеже излѣзващъ отъ тѣзи гостинница, ще дадешъ нѣкои свѣдѣнія, отъ които имамы нужда.

— Не знаѣж нищо.

— Все едно, ще додешъ съ насъ.

— Не мож пустнете мя; единъ пріятель на чака.

— Дѣ?

— Горѣ на зида.»

И Петралби извика:

«Да, господине! не го бутайте, и турете стѣлбата за да слѣзж, или сега виквамъ жандармытъ.»

И тосъ часъ единъ отъ другаритѣ на капетанина тури ржа на пищова, който носяше на пояса си; но Жуанъ Батиста го спрѣ и му рече:

«Какво правишъ! ще грѣмнешъ по този часъ? и защо? отъ тѣзи двѣ нощны птичета едното ми е доста, и го земамъ!

— Жандармы! помощъ! извика Пикильо.

— Помощъ! повтори Петралби, на когото гласътъ са чуваше по добръ отъ высокото му положеніе.

— Помощъ! извика настойникътъ, слугытъ и готвачытъ на Златото-Слънце, които като вѣдѣхъ на трапезата, чухъ гласовѣтъ, отворихъ прозорцитѣ и слѣзохъ на двора.

Но щомъ капетанинтъ и другаритѣ му чухъ